

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

(Ἡ χρονογραφία τοῦ 1837 κληματογραφικῶς)

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

— Δημοσιεύεται ὁ Νόμος περὶ ἐξυβρίσεων ἐν γένει καὶ περὶ τύπου.
— Ἀπὸ τὸ Τηρολόγιον τοῦ Φόρου Ἐπιτηδευμάτων σταχυολογούμεν τινὰς ἀξιοπεριέργους ὀνομασίας ἐπιτηδευμάτων τῆς ἐποχῆς : Σκουφᾶς καὶ πεσᾶς, Ταινιοπλέκτης, Τουτουνητῆς, Μπασματῆς, Λαδομυλωνᾶς, Τζωμουκτῆς, Τηγανοδιορθωτῆς, Κεραμυδᾶς, Τουβλάρης.

— Παύεται ὁ κ. Α. Πολυζωΐδης ἀπὸ τὴν θέσιν Ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, Ἐκκλησιαστικῶν κ.λ.π. καὶ μετατίθεται εἰς τὸν Ἄρσιον Πάγον ὡς ἀντιπρόεδρος.

— Διορίζεται ὁ κ. Γ. Γλαράκης Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

— Ὁ ἱππότης κ. Ρουδχαρτ παραιτεῖται τῆς θέσεως τοῦ Γραμματέως τῆς Ἐπικρατείας ἐπὶ τοῦ Β. Οἴκου καὶ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν. Διορίζεται ἀντ' αὐτοῦ ὁ κ. Ζωγράφος μέχρι τοῦδε πρέσβυς εἰς Κωνσταντινούπολιν.

— Παύεται τῆς θέσεως τοῦ Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὁ κ. Μπότασις καὶ διορίζεται τοιοῦτος εἰς ἀντικατάστασίν του ὁ ἄχρι τοῦδε Γενικὸς Ταμίος κ. Γ. Σπανιολάκης.

— Ἡ «Ἀθηνᾶ» τῆς 11ης Δεκεμβρίου δημοσιεύει κύριον ἄρθρον ἀρχόμενον διὰ τῶν ἐξῆς : «Μία τῶν πράξεων σίτινες θ' ἀφήσουν ἐποχὴν εἰς τὰ χρονικὰ τῆς Βασιλείας Ὁθωνος εἶνε ἢ τῆς τσελευταῖος Τετάρτης καθ' ἣν ὁ Βασίλεις μὲ τὸ Διάταγμα τὸ ἐπίσης τὸ πηδάλιον τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ξένων καὶ τὸ ἐνεπιστεύθη εἰς χεῖρας τῶν Ἑλλήνων.»

Τὸ εἰς τὸ ἄρθρον τῆς «Ἀθηνᾶς» ἀναφερόμενον Διάταγμα ἔχει ὡς ἐξῆς :

«Διάταγμα περὶ προεδρίας εἰς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον. Ὁθων ἔλεγε Θεοῦ Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος. — «Ἐχομεν σκοπὸν νὰ προεδρεύωμεν συνήθως ἡμεῖς οἱ ἴδιοι τὸ ἡμέτερον Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, εἰς δὲ ἐκείνας τὰς συνεδριάσεις, πὸς ὅποιας δὲν παρευρισκόμεθα, ἀναθέτομεν διὰ τοῦ παρόντος τὴν προεδρίαν εἰς τὸν ἡμέτερον ἀντιπρόεδρον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας κ. Γ. Κουντουριώτην καὶ κωλυομένου τούτου, εἰς τὸν ἀντιπρόεδρον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας κ. Α. Ζοῦμην».

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

— Ποῖόν σκοτώθουν ; φώναξε.

Ο Μαρκήσιος ἐπιθύρσις :

— Σώπα, σώπα ! Μὴν τρομάξεις. Δὲν εἶνε τίποτα, παιδί μου. Ἐγλύτωσες ἀπὸ ἓνα φοβερὸ κίνδυνον. Καὶ τώρα ἔχει τὸν λόγο ἡ δικαιοσύνη. Ὁ κακοῦργος θὰ τιμωρηθῇ !

— Ποῖος κακοῦργος ; ἐφώναξε ἡ κόρη μὲ ἀγωνία.

— Ἦθελαν νὰ μᾶς ἀπατήσουν, παιδί μου. Νὰ σὲ πάρουν ἀπὸ μένα. Ἐτηλεφώνησα στὴ δούκισσα. Τὸ ἀμάξι αὐτὸ πού ἦρθε δὲν ἦταν δικό της.

Ἡ Μερσεντὲς ἔτρεμε ὀλόκληρη ; Ἐνα φορικτὸ προαίσθημα ἐδάγκασε τὴν καρδιά της. Μία μυστηριώδης δύναμις τὴν ἔκανε νὰ τρέξῃ στὴν πόρτα φωνάζοντας.

— Κι' ἂν δὲν ἦσαν κακοῦργοι, πατέρα ;

Ἀκούσθηκε συγχρόνως ἓνα χτύπημα στὴν πόρτα. Ἦταν ὁ γραμματεὺς.

— Ἡ διαταγὴ σας ἐξετελέσθη, εἶπε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνὴ στὸν μαρκήσιο.

— Θέλω νὰ μάθω τὰ ὀνοματὰ τους, ἐκραύγασε τότε ἡ νέα.

— Δὲν ἦσαν πολλοί. Ἐνας μόνον. Τὸν ξεκάναμε ! Φοροῦσε στολή... Βρήκαμε ἐπάνω του αὐτὰ... προσέθεσε ὁ Σαρλὶ μὲ ἓνα ὄγος φρίκης. Ἐδῶσε δὲ στὸν μαρκήσιο μὴ μάσκα ἀπὸ μαῦρο βελούδου, ἓνα νταντελλένιο μαντήλι καὶ ἓνα γράμμα. Ὁ Μαρκήσιος ἄρχισε νὰ ἐννοῇ τὰ πάντα,

— Μερσεντὲς ! φώναξε τρέμων ἀπὸ ὄργη.

Ἐκεῖνη γλωμῆ, ἔτοιμη νὰ σωριασθῇ κάτω, πνιγομένη ἀπὸ λυγμούς, ἄρχισε νὰ θρηνῇ :

— Δὸν Μιγκέλ !... Ἀγάπη μου ! Μοῦ σκοτώσατε τὸν ἀγαπημένο μου ! Ἐσεῖς εἰσθε οἱ κακοῦργοι ! Κι' ἔπεσε λιποθυμισμένη.

Ἡ «Ὠραία τῆς Βαρκελώνης» πέθανε τὸ ἴδιο βράδυ ἀπὸ ἀπελπισία καὶ ἀγάπη. Μαράθηκε ὡς κρῖνος !...

(Μεταφρ. ΜΑΡΙΟΥ)

ΧΟΖΕ ΑΛΒΑΡΕΖ

Η ΡΗΚΑΔΟΣ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ Ι. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Σιδεροστέφανος, νὰ μᾶς ζήσῃ ! ἀκούσθη τότε ἀπ' ὅλους μας καὶ ἄρχισαν πλέον αἱ περὶ σχήματος, ἐξωφύλλου, ὕλης, καὶ περὶ ἀγγελίας συνηνοήσεις.

Ἔτσι, λοιπόν, πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1874 εἶδε τὸ φῶς ὁ πολυπαινεμένος καὶ περιζήτητος τότε «Ζακύνθιος Ἀνθῶν», τὸν ὁποῖον ἐξέδιδε μέχρι τέλους τοῦ 1878.

Ἄτυχῶς τὴ σειρά τοῦ συγγράμματος τούτου πού εἶχα κρατήσῃ δι' ἐμέ, μοῦ τὴν ἀφαίρσεν κ' ἄποιος, ὁ ὁποῖος δὲν μποροῦσε, βέβαια, νὰ αἰσθανθῇ καὶ τίνος κειμηλίου μ' ἀποστεροῦσε.

Εἶδατε, σεβαστέ μοι κ. Δεγκράν, (*) ἀπὸ πότε ἄρχισα νὰ σᾶς γράφω τὴν ἀληθῶς κουραστικὴν ἐξομολόγησίν μου ταύτην. Σήμερον δὲ θὰ ἴδητε ὅτι ἀναγκάζομαι πάλιν καὶ νὰ τὴν διακόψω.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Προτοῦ προχωρήσω στὸ ἐξομολογητικὸν ξετύλιγμα τῆς προκομμένης μου ζωῆς, ἀνάγκη ν' ἀνοίξω ἐδῶ μὴ μικρὴ παρένθεσι :

Πρέπει νὰ ὁμολογήσω μὲ δὴν τὴν χρεωστούμενην εἰκικλήνεια, πῶς ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού ἔστειλα εἰς τὸν διαπρεπῆ λόγιον κ. Δεγκράν τὴν ἀνωτέραν αὐτοβιογραφίαν μὲ κηρίεσαν κάποιες κρυφῆς τρεμοῦλες, ἓνα ἔτσι, πῶς νὰ τὸ πῆ κανεῖς, ἓνα ντροπαλόφροο καρδιοκτύπι, ὄχι βέβαια γιὰ λογαριασμὸ δικό μου. ὅτι τοῦ φανέρωσα, τάχα μου, πιστῆ τοῦ βίου μου ζωγραφιά—καθρέφτισμα πικρόγελο ζωῆς φτωχούλας κ' ἔρημης—ἀλλὰ γιὰ τὴν εὐγενῆ στενοχώρια πού θὰ ἐδοκίμαζεν ἴσως ὁ θερμὸς αὐτὸς τῆς Ἑλλάδος φίλος, βλέποντας γραμμένο ἀπ' τὸ ἴδιόν μου τὸ χερί, πῶς ὁ λόγιος ἄνδρας περὶ τοῦ ὁποίου ἐξητοῦσε καὶ καλὰ βιογραφικῶς σημειώσεις, δὲν ἦταν ἄλλο παρὰ ἓνας κ ο υ ρ ε ὕ ς, ὅστις, ἀνάμεινα στῆς ἄλλες συφορές του, εἶχε καὶ τὴν κατάρα νὰ γράφῃ στίχους. Ἀλλὰ μὲ πόση συγκίνησι καὶ μὲ πόσο—ἀλήθεια ντροπαλὸ—καμάρ, ἐδιάβασα καὶ ξαναδιάβῶ, ἐφίλησα καὶ ξαναφιλῶ τὴν ἐπιστολήν του, στὴν ὁποία γλυκοπλένει τὰ εὐγενικώτερα τῆς ὥρας ψυχῆς του αἰσθητά καὶ ἀπ' τὴν ὁποία :

«Ἐντύθη ὁ νοῦς μὲ νέα φιερά γιὰ ν' ἄρμενίσῃ πάλιν

σὲ πῆλα κόσμον σιεροῦ

στοῦ πεθαμένου μου καιροῦ

τῆ ζωντανῆ τῆ ζάλη».

Ἡ ἔκδοσις τοῦ «Ζακύνθου Ἀνθῶν» ἐχαίρεισθη ἀπ' ὅλους ἐνθουσιωδῶς. Ὅλος γενικῶς ὁ τύπος τῆς Ἑλλάδος τοῦ ἔπλεξε τὰ ἐγκαρδιώτερα ἐγκώμια. Ἐπίσης καὶ μερικὰ τῆς Εὐρώπης φύλλα μετὰ στοργῆς τὸν ἐχαίρεισθησαν. Ἡ Δόρα δ' Ἰστρία, ὁ Βαλαωρίτης, ὁ Ἄλ. Ραγκαβῆς ὡς καὶ ἄλλα φεγγοβόλα πνεύματα, ἔσπευσαν ἐκ τῶν πρώτων νὰ μᾶς τιμήσουν μ' ἐνθαρρυντικὰς ἐπιστολάς τ' αὐτῶν. Καὶ ἡ συγκίνησις καὶ τὸ καμάρι μας καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς μας ὅλο καὶ αὐξάνειαν. Μαζὺ ὅμως μ' αὐτὰ ἤξανα καὶ τοῦ θεοῦ μου τὰ δαιμόνια :

— Πάσι στὸ διάολο ὁ ἀνεψιὸς μου !... Τὸν πῆρανα ἰστὸν λαιμὸν τοῦ οἱ καλαμαράδες. Γιὰ νὰ ξεκουμπιστῇ νᾶρθη νὰ ξουρίσῃ κανένα, πρέπει πρῶτα νὰ πάρουμε τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸ σὸρ Μαρτζώκη ἢ ἀπὸ τὸ σὸρ Σφήκα.

Τοῦτο δὲ τὸ ἔλεγε καὶ τὸ ἔκαμνε. Συχνὰ πυκνὰ, ἐκεῖ πού εἰς κανένα παράμερον τοῦ κουρείου ἐκάναμε τῆς φιλολογικῆς κουβεντίτσας μας, ἐπαρουσιάζετο μὲ κάποιαν, δῆθεν, εὐλάβειαν καὶ σατανικὰ χαμογελῶντας τοὺς ἔλεγε :

— Ἐνας κύριος ἐπιθυμῆναι νὰ ξουριστῇ... Συγχωρεῖτε, κύριοι, στὸ Γιαννάκι, νὰ λείψω, λιγάκι ;

Οἱ δὲ καλλοὶ φίλοι μου τῶρριχναν καὶ αὐτοὶ κάποτε στὸ γέλιο ἄλλα καὶ πολλὰς φορὲς ἐσηκόνοντο κ' ἐφρυγαν κατηγανακτιζόμενοι.

Ἄτ' ἔδ' ἐδ' ἐμπίσθησα τὸ κωμειδύλλιόν μου : «Τὰ γελῶτα ἀποτελέσματα τῆς ζηλοτυπίας» (1874) εὐθὺς ὡς ἔλαβ' τὸ βιβλιόριόν μου τοῦτο στὰ χεῖρα μου μου λέγει : (Ἀκολουθεῖ)

(*) Τὴν αὐτοβιογραφίαν του αὐτὴν ὁ Ι. Τσακασιάνος τὴν εἶχε στείλει εἰς τὸν διάσημον ἑλληνιστὴν καὶ συλλέκτην τῶν δημοτικῶν μας τραγουδιῶν Δεγκράν, ὅστις τοῦ τὴν εἶχε ζητήσῃ πρὸς ἔκδοσιν.

